

Dierbare Broeders en Zusters,

“God is liefde” (1Joh 4,8.16). Geloven in God betekent geloven in de liefde (cf 1Joh 4,16). Geloven in de liefde die Hij heeft gedeeld met heel de schepping en in het bijzonder met de mens, geschapen *“naar Zijn beeld en gelijkenis”* (Gen1,27) en dus naar Zijn liefde; geschapen om te beminnen en bemind te worden. Het is immers de liefde van God die ons in het leven heeft geroepen, die ons in het leven houdt en die ons ook voor eeuwig wil laten leven¹. Daarom heeft Hij zelfs Zijn eniggeboren Zoon gegeven, de mens geworden liefde, de liefde van God onder ons, tot aan de dood van het kruis. Een liefde dus die tot het uiterste is gegaan voor ons, want *“er is geen grotere liefde dan zijn leven te geven voor zijn vrienden”* (Joh 15,13).

Dierbare Broeders en zusters, het gaat hier niet om vage, abstracte waarheden, maar om een heel concrete werkelijkheid die ons allen persoonlijk aangaat. *“Elkeen van ons is de vrucht van een gedachte, een idee van God. Elkeen van ons is gewild, elkeen is bemind, elkeen is noodzakelijk.”* (Paus Benedictus XVI aan het begin van zijn pontificaat) Het is de liefde van God voor U, voor mij, voor elkeen van ons persoonlijk, die ons in leven houdt; één seconde buiten die liefde vallen, zou betekenen dat we tot niets worden herleid. Dat God ons liefheeft, betekent dat Hij tegen elkeen van ons zegt: “Ik wil je”, “ik wil dat je eeuwig blijft”. Het is ook voor elkeen van ons *persoonlijk* dat Christus zich heeft gegeven in Zijn lijden en kruisdood. *“Hij heeft mij bemind, voor mij is Hij gestorven”* (Gal 2,20), zegt de heilige Paulus. En ieder van ons kan dat zinnetje voor zichzelf herhalen. Tijdens zijn lijden en kruisdood heeft Jezus aan elkeen van ons gedacht, heeft Hij onze naam genoemd².

Dierbare Broeders en Zusters, het is slechts in het licht van deze onuitsprekelijke liefde van God voor ons, wie we ook zijn, wat we ook gedaan hebben in ons leven, dat we het dubbel liefdesgebod van de Heer, zoals we dat hebben gehoord in het Evangelie vandaag, kunnen begrijpen. Onze liefde zal immers steeds een wederliefde zijn, want *“God heeft ons het eerst bemind”* (1Joh 4, 19)

Het antwoord van Jezus *“Ge zult de Heer uw God beminnen...en uw naaste als uzelf”*, roept geen noemenswaardige reactie op bij de wetgeleerde. Jezus doet dan ook niets anders dan te citeren uit het Oude Testament³. Nochtans is het antwoord van Jezus revolutionair. Maar de volle draagwijdte ervan zal pas veel later blijken. Op het laatste Avondmaal spreekt Jezus openlijk van een *“Nieuw Gebod”*. Wat nieuw is, is echter niet het dubbelgebod van de liefde, maar wel de manier waarop deze liefde moet worden beleefd. Het revolutionaire is dat Jezus zegt: *“heb elkander lief...zoals ik u heb liefgehad.”* (Joh 13,34) God vraagt ons dus om te beminnen, zoals Hij zélf bemint, met dezelfde onmetelijke liefde. De kleine Theresia is hiervan een prachtig voorbeeld. Ze begrijpt uiteindelijk dat er maar één roeping kan zijn voor haar, en dat is de liefde. Meer nog, wanneer ze nadenkt over haar plaats in het lichaam der Kerk, schrijft ze:

¹ Want liefhebben betekent niets anders dan te zeggen: ik wil dat je er bent...voor eeuwig. Gabriël Marcel schrijft dat *“Ik hou van jou”* tezelfdertijd betekent: *“Jij zult nooit sterven”* (in: W.Stinissen, Det Nya Vinet, p. 157).

² Aan de Franse schrijver Pascal zegt Hij: *“Voor jou heb ik deze druppel bloed vergoten”*; in werkelijkheid heeft Jezus voor ons niet deze of deze, niet één druppel bloed vergoten, maar elkeen kan zeggen: “Voor mij heeft Jezus AL Zijn bloed vergoten, geheel Zijn lichaam gegeven”.

³ Deuteronomium 6,4-5 en Leviticus 18,18.

“In het hart van de Kerk... zal ik de Liefde zijn.” Theresia zegt hier niet: ik zal beminnen, ik zal liefhebben, maar ze zegt, met een ongelooflijke stoutmoedigheid: ik zal de Liefde ZIJN. Kortom, ze zegt: *Ik ben Liefde*, zoals ook *God Liefde is*.

Deze *“mateloze verlangens... groter dan het universum”* (B2vo,3ro), zijn zeker gedurfd, maar niet hoogmoedig. Want het is juist het diepste *verlangen* van God om ons Zijn liefde te schenken, daarom heeft Hij ons precies geschapen naar Zijn beeld en zijn wij in staat de grenzeloze liefde van God tot de onze te maken.

Dierbare Broeders en Zusters, laten we niet vergeten dat het hier niet gaat om mooie woorden. *“Niet zij die zeggen: Heer! Heer! Gaan binnen in het Rijk der Hemelen, maar zij die de wil van God volbrengen”* (Mt7,21). Echte liefde *realiseert* zich, *“niet met woorden noch met de tong, maar in heel concrete daden”* (cf.1Joh3,18). De kleine Theresia toont ons andermaal de weg hiertoe. Verborg in de Karmel van Lisieux, bereikt ze de toppen van de liefde in de gewone, heel eenvoudige dingen van elke dag. God vraagt van ons geen grote daden, maar wel om veel liefde te steken in de kleine dingen van elke dag: een kleine dienst, een kleine versterving, een klein gebed, een kleine glimlach,... allemaal gelegenheden om onze liefde te tonen.

Theresia toont ons echter ook dat deze liefde niet kan bestaan zonder offers, zonder het offer te brengen van ons eigen leven, van ons eigen belang, ons eigen comfort. Liefde en Kruis zijn immers onlosmakelijk met elkaar verbonden. Als intelligente en gevoelige jonge vrouw voelde Theresia meer dan wie ook de dagelijkse speldeprijkes van het gemeenschapsleven met haar medezusters. Toch offerde ze heel haar eigen leven, om haar medezusters plezier te doen, op allerlei mogelijke manieren. *“Je moet beminnen totdat het pijn doet”*, zei ze. *“Liefhebben is immers alles geven en zichzelf geven”*. Theresia van Lisieux wordt vaak voorgesteld als het suikerzoete, overgevoelige meisje dat geurige rozenblaadjes uit haar kleine handjes laat vallen. Maar dat was niet de werkelijkheid. Theresia was een krachtige vrouw, getekend door zwaar geestelijk en lichamelijk lijden, een levend offer van liefde tot God en tot haar naaste. Uit haar winterhanden, gekloofd door de kou, laat ze rozenblaadjes vallen. Maar dan wel de rozenblaadjes van haar eigen leven.

In de laatste fase van haar tuberculose, vastgenageld op bed, uitgeput door de koorts en de hoest, brengt ze haar laatste liefdesoffer: dat van haar leven, als een roos die verwelkt en haar bladeren uitstrooit onder de voeten van Jezus; en ze schrijft:

“O Jezus, voor Uw liefde heb ik mijn leven, mijn toekomst verkwist
In de ogen van de stervelingen ga ik dood, als een roos voor altijd verwelkt (...)
Voor U moet ik sterven, o Jezus, ultieme schoonheid.
Oh! Wat een gelukkig lot!
Ik wil mij ontbladeren om U te tonen dat ik U bemin (...)
Om Uw laatste stappen naar Kalvarie te verzachten.” (*Une Rose effeuillée*, poésie)

Korte tijd daarna stierf Theresia, volbracht ze haar liefdesoffer en *“ging ze het leven binnen”*. Haar laatste woorden waren *“O mijn Jezus, ik bemin U”*. Moge zij ons helpen om op onze beurt God en onze naaste te beminnen met de gave van geheel ons leven. Amen.